

WILSON'S FLY PADS

WILSON'S FLUG FANGARE
Dödar alla flugor — liksom
ock äggen. 10 cents-paket
hos alla Druggister, Matvaru-
och Diversehandlare.

TROLLGULD.

E. WERNER

Översättning från tyskan

AV

P. GUNNAR ÖRNULF

(4) (Forts. fr. föreg. nr.)

Edith stod som förstörd inför det plötsliga utbrott och hon fann i början intet ord till svar därpå. Vem var egentligen denne främling, vilken hälsning till en början syntes så trodd och som talade så dyrt och underligt om livet som om han redan lämnat det bakom sig? Nu lyfte det helt plötsligt bländar i dessa tröta, dystra ögon, och förde han ett språk, som den bortskämda av så många flickor ännu aldrig hade hört, vilket mitt under förbittringen och harmen över den motagliga tillkännagivningen liknade försvinnande rättvisningen dock kom henne att Men det varade blott ett ögonblick. Därpå tog förbittringen överhand.

— Jag tror att vi måste sluta detta samtal, det för oss alltför långt, sade den unga damen med kallt ton.
Därför träffade en förtvålade blick den man, som vågade tala till henne på detta sätt. Men här var det utan verk. De mörka ögonen höll ständigt hennes och Ediths brunn ännu i dem. Därpå bjöd Edith på huvudet med en knappast märkbar rörelse och med minnen av en sårbar fästning vände hon sig bort för att gå.

Raimar stod kvar på sin plats. Han såg hur hon skrynkade över kyrkogården, öppnade skulderporterna och försvann i skogen. Därpå drog han ett djupt andetag och för med handen över pannan. Nu först kom han till medvetande om vad han hade låtit hända sig till.

Detta var sålunda tacken av en bror, för vilken han hade uppfattat sig? Så betraktades han av den flicka, till vilken Max höjde sina blickar. En kamrat förbannad ungdom, som inte kunde föreställa sig något av högre betydelse och som i kalkbörgerligt inskränkt villor fastkedjade den unga konstnären inom sin egen kränkt. Ännu i går skulle han ha tagit en dylik erfarenhet med ett bittert leende och en axelrykning. Men nu höll han ögonen i den och på hans pannan lagrades sig liksom ett överskott, då han såg efter den bortsläppta.

— Han måste stå i något slags förhållande till denne Ronald! munnade han halvömt. Detta var inte något partitagande av en främling. Men liksom, vad angår det mig? De komma visserligen att falla över mig som ett hundkoppel, och jag vågar vad som kan vägas av vem som helst med ett fläckfritt namn. Men vad gör det mig, om bara målet utvecklas. Någon måste uttala ordet, och då det inte finns någon annan... han rätade upp sig med en rörelse som om han kastade av sig ett långt buren borta. — Å vill jag inte längre vara någon för stackare, som "försvinner i dunklet". Nu är det avgjort! Då det hända vad som hända vill!

Han gick. Nu hördes åter koltrassens klara locktoner. Nu svängde den sig upp över de förtvålade murarna och flog in i skogen och till det vårliga livet utanför murarna. Stilla och ensam låg den lilla kyrkogården åter, men solstrålarna spynade sina gyllene trådar över den gamla förtrivna stenen, på vilken under mossen och murgörskor lyfte det löftriska ordet: Vakna!

FÄRDE KAPITLET.

Notarien Treumann var en mycket onyttig personlighet i Heilsberg, där han trots att han redan för flera år sedan hade nedlagt sitt ämbets spelade den förnämsta rollen. Han hade under en nära trettioårig ämbetsbana förvärvat en förmögenhet, som mycket väl räckte till för hans blygsamma anspråk. Dessutom ägde han ett vackert hus jämte trädgård och levde där, ungarlikt som han var, under en gammal huslärarskas vård trycket nöjd och behåll.

Alla människor tyckte om den gamle herrn, vilken var godmodigheten och tjänstvilligheten själv. Det var blott i ett fall, då dessa egenskaper inte gjorde sig gällande och rentav förvandlades till raka motsatsen, och det inträffade oftast, om någon tillstod sig att naka Heilsberg det tillbräcks måttet av aktning och beundran. Notarien ålskade den stad, i vilken han var född och där han redan såg den andra generationen växa upp, med fullkomlig fanatism. Han var felad mot honom själv kunde han förlita även om det var aldrig så svårt, men om det gällde Heilsberg — då blev han alldeles villd.

Han hade, när olyckan bröt in över hans systers familj, gjort allt vad som stod i hans makt. Han hade skrynkad samt färd till Berlin och tagit ånkan jämte hennes yngste son med sig till Heilsberg för att draga dem undan allt det svåra, som omedelbart följde efter katastrofen. Ernst stannade kvar för att ordna det nödvändigaste, en fruktansvärd uppgift för den unga mannen, som blott kunde konstatera den fullständiga ruinens och gjorde förtrivlade men fälskliga ansträngningar för att sörja för sin mor och sin bror, och då var det åter morbror Treumann som räckte en hjälpsam hand.

Han nedlade sitt ämbets till förmån för sin äldste brors, tidigare än det ursprungligen hade varit hans avsikt, införde honom i ämbetet och underkastade på varje sätt för honom inträdet i den nya verksamhetsretsen. Att den unge juristen, som redan vunnit sin första lön som försvarsadvokat och drömde om en stor framtid, betraktade detta som liktydigt med en andlig död, kom morbrorerna inte att tänka på, men han stod alltid på sätt och vis på krigsfot med honom. Han misstänkte Ernst för att med hemlig ringaktning se ned på sin omgivning och på Heilsberg och därmed hade han förlorat sin gunst hos notarien, som över huvud taget ansåg Ernstes dygter och slutna väsen efter katastrofen för obehagliga och otacksam. Man hade ju för länge sedan kommit över denna sak, han hade fått en angenäm, säker och förtämlig inbörzande ställning... vad ville han mera begära?

Morbrorerna förklarade, ginstling var den yngre systersonen, som han klemade och skäpade bort i kapp med sin systar. Han ansåg honom som en talang av första rang, hyste de mest obehärrade förväntningar om hans framtid och behandlade honom redan som en blivande storhet. Max låt sig naturligtvis detta väl behaga. "Arvsköthen" hade ändå anspråk på hans älskvardhet och hade för övrigt alltid en öppen hand för honom, då han som vanligt inte kunde reda sig. Då låt han älskvardheten inte heller saknas från sin sida och de båda stodo på den allra bästa fot med varandra.

Nu, då Ernst på två dagar farit till Neustadt, kände sig Treumann förpliktad att vara värd för sin systersons vän i Heilsberg. Han släpade omkring honom i hela staden, visade honom allt, naturligtvis också den berömda förtämligheten, och gav som ordinarie — historiska — föreläsningar också de mest nödiga upplysningarna. Han märkte därför alla lilla bror, som gjorde sig lustig över honom och hans kuppel, samt tog för kontant den som ironiska beundran.

Så hade de även i dag stigit upp på Burberg, där ruinerna av det gamla slottet voro belägna. Notarien hade givit majoren till livs den välgående greveättens hela släktkronika och hade därvid räkat förvälla sig så djupt in i medeltiden, att han rakt inte hittade ut igen. Nu slutade han med en störtad handrörelse: — Ja, vi stå här på historisk mark! Varje sten, varje fotsbrett i och omkring Heilsberg vittnar om stora minnen. Detta är det förtämliga som vi ha framför alla de andra städerna i provinsen... vi äro alltigenom historiska!

— Men Neustadt har järnvägen, och till majoren en smula nyktert. Och Stiefelwerken börja ju också att, och därmed har det för länge sedan överflyttat Heilsberg.
Treumann, som ännu drojde kvar i det sextonde århundradet, dök plötsligt upp därur och stod med ett formligt ryck mitt inne i nutiden.
— Neustadt! upprepade han, ja, det skulle visserligen vilja spela storstad, därför att det ha rätt par tusen invånare. Ljolligt! känner ni till det? Neustadt!

Endast som järnvägsstation. Ernst väntade mig här och vi foro därigenom. En ståtlig plats!
— Anser ni det? frågade den gamle herrn i mycket uppretad ton. Nå, för endast åtta år sedan var det en jämmerlig liten by, som alla inte förtjänade namnet stad, innan det behövde den maktige herr Ronald att anlägga sina verk där, och då genomdrev han naturligtvis också att järnvägen skulle väl till där. Han genomdrev ju människor utan bildning... köstlyhet och maskinslamm... gemen vardagsliv... det är Neustadt, och det är rakt ingenting.

Hartmut log. Han hade redan genom tillfälliga samtal förstätt, att det räckte en bitter fjel mellan Neustadt och Heilsberg, vilken lyckligtvis endast utkämpades teoretiskt. Neustadtarna gjorde narr av de "historiska Heilsbergarna" och dessa förklarade den "moderna svindelstaden", som de kallade grannstaden på grund av dess justiga tillväxt. Notarien stod naturligtvis främst i striden, och hans annars så vänliga ögon lyfte av formligt harm, då han fortfor:
— Och Ernst har nu farit dit igen, i affärsaker, som han säger. Om jag bara visste vad det kan vara för affärer! De ha sina egna notaries där och sin egen rättsinstitution. Härnäst komma de väl att utfärda lagar också, dessa herrar Neustadtare! Men man kan inte få någonting ur Ernst, inte ett dugg.

Förmodligen är det privatnäringsvetenhet och han tiger på ämbetsvägar... Han kommer ju tillbaka redan i kväll. Har ni för övrigt läst i tidningen, att Ronald i dagarna väntas besöka sina verk?

— Naturligtvis har jag läst det. Tidningarna kungöra samvetsgrant, som om det gällde en furstes ankömst. Denna nabob, som redan behärskar hela Berlins finansvärld, spelar ju också pascha. I veckan i förrgå må-

se man anhölla om näden av en andena, i timalt måste man vänta i förnummet, och när man så slutligen får träffa honom, då kastar han ut sig... även mig har han kört ut!

— Ah, hur kunde han göra det? frågade majoren förvånad. Känner ni honom då?

Treumann tyckte treka, om han skulle berätta eller förtämla detta möte, dig roll, men hans behov att meddelat vilket han spelat en så märkvärdig sig var starkast, och därför sprudlade han med sin vanliga livlighet ut hela historien.

— Det var förra året och det skedde endast för Heilsbergs skull. Ser ni, herr majore, här i vår mark slumrar utan tvekan i mängd historiska skatter från medeltiden, kanske ifrån romartiden. Man behövde företaga stora och omfattande utgrävningar här, men därför fördras pengar, mycket pengar, och det har vi inte. Då kom jag på den tanken att vända mig till Ronald. För denne nabob äro naturligtvis de summor som vi behöva en småsak. Jag tänkte bilda ett föredrag för honom och klargöra för honom, att han här kunde utsträtta någonting stort åt världen, vetenskapen. Men han låt mig inte komma till tals.

— Det kan jag tänka mig! inföll Hartmut trott.

— Redan från början föl ihop mig i talet och förklarade kort och bestämt för mig att han hade att göra med nutiden och inte med fortidens damm och stoft. Han hade varken tid eller pengar för dylika dumheter. Då blev naturligtvis även jag uppretad, och det tog pascha lilla upp, ty han blev grov och sade mig de mest upprepade saker rakt i ansiktet. Den första bästa tormosse voro honom kärare än Heilsbergs hela historiska mark. Jag skulle få se vad han hade gjort av Neustadt. Neustadt skulle om tio år vara en stor industristad o. Heilsberg förblit endast en jämmerlig liten häla, där gräset växte på gatorna. Ja, det sade han till mig... bokstavligen!

Här blev den gamle herrn så upprörd att han inte kunde säga någonting mera. Han sväljde ett par gånger häftigt och såg på majoren, som hade svårt att undertrycka ett skatt. Han föreställde sig det urkomiska uttrycket, då den praktiske naboben körde den "historiska" besökaren på dörrnen, men han beredde denne till förtämligheten att instämma i hans harm.

Och denna människa var endast för tio år sedan min svåraste Raimars prokurist och blev inbjuden till middag om söndagsmiddag utropade Treumann alldes ut mslg. Det vet ni väl!

— Ja, det vet jag, sade Raimar satte stort värde på sin dåvarande prokurist affärstallan. Men en dylik barriär hade väl svårigen anat.
— En svindelkarriär! förklarade örfaktfullt stadenotarien, vilken förklarade sin vanliga godmodighet, så snart Neustadt "naboben" kom på till. Ingenting annat än svindel! På årligt sätt kan man ändå inte stampa fram miljoner ur marken så utan vidare och inom ett par år upprätta ett dussin företag, av vilka var ett och behöver en hel miljard sköldar för att växa fram. Om ni bara visste allt vad man viskar om! Hög vägar ingen säga det. Alla äro mutade, eller tvingade att tga. Låt oss först invänta hur den här historien slutar! Det har jag ofta sagt till Ernst, men han rycker på axlarna och riger. Han bekymrar sig över huvudet taget inte därom. Ernst har inte längre intresse för någonting.

— Ja, Gud klagat! brummade majoren, men för plötsligt upp och bjöd de sig över murens bröstvärm där de stodo.

Man börde ett högt barnskrik och strax därpå ett högt ångestrop därnifrån. Men i samma ögonblick stred Hartmut med ett språng över den långa muren, bröt sig igenom buskarna, som betäckte branten, och därpå börde man hans kommandostämman: — Håll fast! Släpp inte! Jag kommer genast!

Den gamle herrn däruppe visade alla inte vad som hade skett och sprang ångsligt fram och tillbaka, medan han förgäves sökte se igenom buskarna. Men redan efter några minuter dykte hans följeslagare åter upp med en liten flicka i famnen, som han bar upp på ruinens och stälde henne på marken.

— Det hade kunnat gå illa! sade han. Lilla stendet där, vem bad dig klättra hit upp? Har du gjort dig illa?

Den lilla var ännu blek av skräck, men hon skrek och grät inte utan betraktade blott sin lilla arm på vilken en mörkröd skräma blev synlig.
— Det gör inte alla mycket ont, sade hon tappert och såg upp till majoren.
— Duktig flicka! berömde denne. Hon tjuar inte fortfarande, då hon är i säkerhet. På se! Det är ja bara en skräma, inte värd att tala om!

Han drog fram sin näsduk och strökte av en rot blodspår, som syntes på den lilla armen. Nu kom även Treumann fram.
— Det är ju den lilla Lisebeth från Grensbach! utropade han överraskad. Lisebeth, vad du har gjort för någonting!

— Jag klättrade upp där, sade hon och pekade på den branta sluttningen. Och då föll stenarna... och jag också.

— Ja, och så hängde hon vid en fläderbuske, som hon lyckligtvis också gripit tag i. Ifyllde Hartmut, men

den började redan ge efter, och om hon hade släppt eller jag kommit två minuter senare, så skulle hon ligga där nere i stenbrottet och så hade det varit förtämligt med henne.

Han höll ännu på med barnet, då det sprang ifrån honom och utropade: "Mamma, mamma!" emot en dam, som nu andlös visade sig på höjden. Hon föll nästan ned på knä, då hon sträckte armarna mot den lilla och drog henne till sitt bröst.

— Lugna er, min fru, det har ju inte hänt någonting, tröstade stadsnotarien och en annan dam, som följde omedelbart efter, formade halvhögt.
— Lugna dig, Wilma. Vi sågo ju redan därnere, hur Lisebeth uppfångades och bars hitupp av denne herrn.

— Major Hartmut, presenterade Treumann. Han var lyckligtvis i närheten, då den lilla föll.

Den unga frun var dödskole och fullständigt ur stånd att tala. Hon räckte blott sitt barns radiare näsden mellan ärnarna strömmade ur hennes ögon.
— För all del, min fru, det var knappast värt att tala om, avbröt Hartmut den stumma tacksgeligen. Vi soldater äro vana vid raskt inkräpande. Och det allra bästa gjorde den lilla fröken själv! Varje annan skulle ha släppt taget med ett jämmerkri, när fläderbusken började braka. Hon gav inte ifrån sig ett ljud och höll sig fast på mitt tillrop, tills jag kom dit.

Lisebeth var tydligen mycket stolt över detta beröm, och fru von Maierdorf återvann fattningen, så att hon kunde presentera för de båda herrarna sin kusin, fröken Edith Marlow, som hon hade velat visa Burberg. Majoren lystrade till vid detta namn och även Treumann tyckte han erhöill vissa antydningar av sin systerson, ty han gjorde en ovanligt vördnadsfull buggning för den unga damen och var ostadigt lycklig, då hon tillkännagav sin önskan att få veta något närmare om den gamla greveborgen.

Han stordade sig huvudstupa åter in i medeltiden och då Edith, som i själva verket var mycket intresserad för sådana saker, antog hans ciceronskap genom ruinerna, var ordinarie för historiska föreläsningen på höjden av lyska.

Hartmut föredrog att hålla den unga älska sällskap. Denna darrade ännu efter den nya utståndna försäkrelsen och hade stannat kvar på stenbanken utanför ruinerna. Under tiden gäckades majoren med Lisebeth, som redan hade glömt bort både fallet och skräman samt muntert tumlade omkring. Dessa båda voro redan de allra bästa vänner, då Edith kom tillbaka med sin välgivare.

Damerna gjorde sig nu i ordning att bryta upp. Efter vad som föreföll till Grensbach och stadsnotarien Treumann bjöds med som gammal vän i luset.
— Men kom mycket snart, sade den lilla Lisebeth och räckte förtroligt den lilla hand mot sin råddare. Det är mycket vackert hos oss.

— En förtämlig, min fröken! svarade Hartmut med en militärisk hälsning. Jag kommer inte att försumma att underätta mig om edert höga befinnande efter den ofrivilliga bergsresan.

Den lilla skrattade muntert åt detta skämt och sprang till sin mor, som denna gång tog henne fast i handen. Därefter skildes man åt. Damerna slog in på en gångstig, som ledde in i skogen, där de hade lämnat sin vagn, och de båda herrarna vände om på den egentliga vägen till ruinens tillbaka till staden.

Detta var sålunda den unga miljonären! sade Treumann ytterst beundrande sammantråfadt. Denne Marlow har nämligen också en miljon, låta, och någon bitbetter kände hon ej mot sin son.
Adolf hade ju så mycket att göra hemma. Hemma väntade ju kaffepettaren i spelisvrån — sannerligen skulle det ej kännas skönt med en kopp kaffe nu när man antligen komme hem. Det första mor Stina gjorde vid hemkomsten var alltså att sätta på en flammande brasa och på brasan "pettern".

Sedan tog hon Mickel, katten i knät och satte sig att vänta på att kaffet ångan skulle stiga upp genom pipen.
— Märkvärdigt att inte pojken skriker —
Se så nu kokade pannan över igen. — Skönt i alla fall med en kopp nykokt "java"! —

I dessa små knarrade trappstegen utanför, någon harklade sig och en hand sökte läsvredet.

Det var Lars Olson storbonden som bodde bortanför — han kom med ett brev som han hade hämtat, han tyckte han kunde lika gärna ta det, så slapp mor Stina slita sina trötta ben. — Brevet från Adolf!

Kaffet blev totalt bortglömt, och Lars Olson, storbonden, så "adjo" utan att hon riktigt visste av det.
En halv timme satt hon böjd över brevet i tankar. Då hoppade Mickel upp i hennes sköt. Förvånad såg mor Stina opp — hon hade glömt att bjuda Lars Olson på kaffe —!

Einar Cantaler.
Djävulen utförde sitt bästa arbete när han uppfann utledsaden.

GYNNÄ VÄRA ANNONSRÖRER.

det är inte var och en som har förmåga till det.

— Ernst hade det! sade majoren kort och skarpt. Det var en olycka, att han då rycktes bort från sin levnadsbana för att här...

Göra drängstjänst hade han tänkt så, så men han låt bli av hänsyn till den gamle herrn, som ju ändå hade handlat av ren hjärtgödsel. Denne trodde, att han blott menade det Raimarshusets hankrutt och instämde.

Ja visst var det en olycka, men däremot var det ingenting att göra. Stadsnotarieämbetet, som Ernst övertog, var dock familjens enda räddningsankare. Han tyckte inte om det, jag har velat ett länge, men han kan förnäm herre om han vill. Lyckan ligger ju mitt framför näsan på honom. Han behöver bara gripa tag i den.

(Forts.)
Kände sig gammal. "Jag är endast trettiofem år gammal", skriver herr Fred Luft i Sterling, Colo. "men jag kände sig som vore jag sexti. Mina ben voro styva, jag hade ont i ryggen, jag led av huvudvärk, hade ingen aptit och ingen smak. Efter en behandling med Dr. Peters Kuriko mär jag förbättring." Om ni aldrig försökt detta berömda ormeod, så gör det nu och giv akt på resultatet. Det är ingen apokryfisk medicin, utan är uti handhålls direkt av Dr. Peter Fahrney & Sons Co. 2501 Washington Blvd. Chicago, Ill.

AMERIKA-BREVET.
(För S. C. T.)

I spelisvrån som är stoff och svart där sitter och kurrar en bläckvit katt rätt tvärd en rödrosig "petter". Mor Stinas tröst till bradden fylld med brungrott etter! —

Ja det var nog inte så rasande gott att veta var mor Stina gick inte. — Kanaka kattrackarn i spelisvrån visste det!

Well! — mor Stina hade gått ner till byn för att bora efter amerikabrev från sonen Adolf — enda sonen — fadern dött för flera år sedan. — Let me sit... Tre månader sen da sist!

Tänk vad tre månader är för en lång tid för en väntande mor ändå. — Sabla pojke som hade så svårt för att skriva — å herre je — de va väl inte så gott att få tid heller — mycket hade han ju att göra därborta i Amerika pojken hennes — 30-johansen — han var gubbarvis stillet — dum Adolf. Huvud på rätta stället och hjärtat med för all del. — Skulle hon få något brev eller skulle hon ej?

— Nog skulle det vara roligt då... Den smula gångensten som ledde från mor Stinas torp ned till civilisationen och den bredare landsvägen låg nu bakom henne och framför henne den bakre och bekämare landsvägen.

Där bortom kröken låg post-stugan — guskelov för det — Mor Stina var inte ung längre. Bara hon nu då fick det där efterlängtsade brevet, så gruvade hon sig ej för hemvägen längre — annars brukade den nog vara tung.

Mor Stina var nog en smula nervös när hon steg fram till p-buckan och frågade efter sin post. — En bekämande skakning på huvudet var allt hon fick till svar, och fast hon bar gärna hade velat säga till mannen innanför luckan att han skulle vara snäll och se igenom brevet en gång till, så vågade hon det ej.

Med tungt hjärta fick hon alltså beträda hemfärdens igen. — Moders hjärta har emellertid så lätt att förlåta, och någon bitbetter kände hon ej mot sin son.

Adolf hade ju så mycket att göra hemma. Hemma väntade ju kaffepettaren i spelisvrån — sannerligen skulle det ej kännas skönt med en kopp kaffe nu när man antligen komme hem. Det första mor Stina gjorde vid hemkomsten var alltså att sätta på en flammande brasa och på brasan "pettern".

Sedan tog hon Mickel, katten i knät och satte sig att vänta på att kaffet ångan skulle stiga upp genom pipen.
— Märkvärdigt att inte pojken skriker —
Se så nu kokade pannan över igen. — Skönt i alla fall med en kopp nykokt "java"! —

I dessa små knarrade trappstegen utanför, någon harklade sig och en hand sökte läsvredet.

Det var Lars Olson storbonden som bodde bortanför — han kom med ett brev som han hade hämtat, han tyckte han kunde lika gärna ta det, så slapp mor Stina slita sina trötta ben. — Brevet från Adolf!

Kaffet blev totalt bortglömt, och Lars Olson, storbonden, så "adjo" utan att hon riktigt visste av det.
En halv timme satt hon böjd över brevet i tankar. Då hoppade Mickel upp i hennes sköt. Förvånad såg mor Stina opp — hon hade glömt att bjuda Lars Olson på kaffe —!

Einar Cantaler.
Djävulen utförde sitt bästa arbete när han uppfann utledsaden.

GYNNÄ VÄRA ANNONSRÖRER.

VAD ÄR

De prydligaste och sanitäraste
Bordsuppsättningar
Elegant och Varaktigt
Utmärkta presenter
För agentvillkor tillskriv
CHAS. J. SANDBERG
646 Agnes St. — Tel.: N8256
WINNIPEG

DET NYA GULDET?
HAR STALET'S STYRKA och GULDET'S UTSEENDE.

FRAN P. M. DAHL STEAMSHIP AGENCY

Landstigna i Halifax med Svenska Amerika Linjens ångare:

Ank. till	Ångare	Cabin	3-dje kl.	Summa
15 Jan	Stockholm	24	156	180
22 Feb	Stockholm	18	294	312
9 Mars	Kungsholm	19	149	168
5 April	Stockholm	15	261	276
19 April	Kungsholm	28	238	266
6 Maj	Drottningholm	10	162	172
16 Maj	Stockholm	20	156	176
26 Maj	Kungsholm	8	89	97
2 Juni	Drottningholm	7	137	144
27 Juni	Stockholm	6	106	112
5 Juli	Drottningholm	2	51	53
		157	1639	1856

Landstigna i Halifax med Scand. Amerika Linjens ångare:

Ank. till	Ångare	Cabin	3-dje kl.	Summa
Halifax		15	285	300
16 Mars	Oscar	18	189	207
12 April	Frederick VIII	21	273	294
13 April	United States	9	211	220
12 Maj	Frederick VIII	5	165	170
26 Maj	United States	14	98	112
8 Juni	Hellig Olaf			124
18 Juli	United States	92	1221	1437

Landstigna i Halifax med The Norwegian American Linjens ångare:

Ank. till	Ångare	Cabin	3-dje kl.	Summa
Halifax		18	258	276
17 Mars	Bergensfjord	23	299	322
1 April	Stavangerfjord	20	212	232
17 April	Bergensfjord	13	181	194
6 Maj	Stavangerfjord	5	106	111
22 Maj	Bergensfjord	9	114	123
9 Juni	Stavangerfjord	2	47	50
23 Juni	Bergensfjord			82
21 Juli	Stavangerfjord	91	1177	1359

De tre linjernas passagerarantal tillsammans:

Line	Cabin	3-dje kl.	Summa
Swedish American Line	157	1639	1856
Scandinavian American Line	92	1221	1437
Norwegian American Line	91	1177	1359
	340	4997	4643

EN HEMSK STATISTIK.

4,123 lynchningar i Förenta Staterna under 39 år.

The Commission on Interracial Cooperation, Atlanta, Ga., har utgivit en statistik över lynchningar i Förenta Staterna under de senaste 39 åren, inklusive 1923.

Enligt denna statistik var en fjärdedel eller 1,036 av offren vita, i 3,146 voro negrer, med 17 och 68 kvinnor respektive. Dessutom blevo hundrade i denna statistik icke inräknade dödade under de värsta ras-hatstiderna, såsom i Tulsa, Chicago, o. s. v., utan någon som helst förbrytelse. Statistiken upptager också en massa